

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Από τής χριστιανικής ἀρχαιότητος μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, ιατροί, νοσηλευταί, ἔξειδικευμένοι θεραπευταί καὶ πολλοί ἄλλοι ἀπλοῖ καὶ εὐσυνείδητοι Χριστιανοί διηκόνησαν τούς «ἐν ἀσθενείαις κατακειμένους καὶ ἐν θλίψεσιν ὅντας», ἐκφράζοντες ἐμπράκτως, ὡς τύπος καὶ εἰκών Χριστοῦ, τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἄρκετοί διεκρίθησαν διά τὴν ἀγιότητά των, τήν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν ἡ Εκκλησία, κατατάξασα αὐτούς ἐπισῆμως εἰς τό ἑορτολόγιόν της. Πολλοί ἐξ αὐτῶν ἦσαν ιατροί, ἐνῶ δέν εἶναι ὀλίγοι ὅσοι ἴδρυσαν νοσοκομεῖα καὶ φιλανθρωπικά καταστήματα, διακονοῦντες τούς ἀρρώστους, μέ ταπεινήν ἀφοσίωσιν καὶ πραότητα. Ὄμως, δέν κατεῖχον μόνον ἀρίστας ιατρικάς γνώσεις καὶ ίκανότητας, ἀλλά ἐπί πλέον ἦσαν διαποτισμένοι μέ τὴν θυσιαστικήν ἀγάπην τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος καὶ βαθέως τεθεμελιωμένοι εἰς τό γεγονός τῆς Ἔκκλησίας ὡς Σώματος Χριστοῦ. Τοιουτοτρόπως, ἡ ιατρική καὶ ἡ φιλανθρωπία ἦσαν σύμφωνοι μέ τὴν ιατρικήν ἐπιστήμην τῆς ἐποχῆς των, ἀλλά ἦσαν ἐν ταύτῳ ἀρμονικῶς ἐντεταγμέναι καὶ εἰς τό ἐκκλησιαστικόν γεγονός.

Ως φορεῖς τῆς Θείας Χάριτος καὶ μιμηταί τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ Ὄποιος καθηγίασε καὶ ἀνεκαίνισεν ὅλην τὴν δημιουργίαν μέ τὴν ἐνσάρκωσίν Του, είχον ὡς ἀντικείμενον τῆς προσπαθείας των τὴν εἰσοδον τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου εἰς τὴν καινήν κτίσιν, μέ ἀπό κοινοῦ θεραπείαν σώματος καὶ ψυχῆς, δηλοῦντες μέ αὐτόν τὸν τρόπον τὴν ἀξίαν τῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς ψυχοσωματικῆς ἐνότητος, ἀλλά καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἐνότητα μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ως κήρυκες τῆς ἀληθείας, οἱ Ἅγιοι αὐτοί Ιατροί καὶ Φιλάνθρωποι ἐγνώριζον ὅτι, διά νά θεραπευθῆ ὁ κάθε ἀνθρωπος, ὅλος ὁ κτιστός κόσμος πρέπει νά ἀνακαινισθῇ καὶ νά ἐνωθῇ. Η δέ φιλανθρωπία των ἀπετέλει ἐκφραστιν τῆς Θείας Φιλοξενίας τοῦ Πατρός, ὁ ὄποιος συγκεντρώνει τά τέκνα Του εἰς τοὺς κόλπους Του, εἰς τό Πανδοχεῖον τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χαρᾶς, εἰς τὴν Ἔκκλησίαν. Ως παρηγορία, ἀντίληψις καὶ βοήθεια πολλῶν, αὐτοί μεσιτεύουν πρός τὸν Μέγαν Ιατρόν καὶ Φιλάνθρωπον Θεόν ὑπέρ τῆς ὑγείας τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μέσα εἰς τὴν ἀγωνίαν, τὸν φόβον, τὸν πόνον καὶ τή θλῖψιν τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, τά ὅμματα τῶν πιστῶν εἶναι ἐστραμμένα πρός αὐτούς τοὺς Ἅγιους, τούς ἔχοντας χαρίσματα ιαμάτων. Αὐτοί εἶναι καὶ τό ἰδιαίτερον στήριγμα καὶ παράδειγμα τῶν ιατρῶν, τῶν νοσηλευτῶν καὶ πάντων τῶν διακονοῦντων ἐν τῷ χώρῳ τῆς ὑγείας, οἱ ὄποιοι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πανδημίας ἔχουν καταβάλει ὑπερανθρώπους προσπάθειας διά νά σώσουν ζωάς καὶ νά παράσχουν φροντίδα, περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν εἰς τούς ἐμπεριστάτους συνανθρώπους των.

Η πανδημία ἔφερεν εἰς τήν ἐπιφάνειαν τήν εὔθραυστον πλευράν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀνισορροπίαν ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τό φυσικόν περιβάλλον λόγω τῆς πλεονεξίας μας, τήν διάσπασιν καὶ διχόνοιαν πού ὑπάρχει εἰς τήν εὐρυτέραν κοινωνίαν, ἀλλά καὶ τάς ἐντάσεις εἰς τούς κόλπους τῆς Ἑκκλησίας. Μᾶς ἡνάγκασε νά ἀναλογισθῶμεν τό πῶς βιοῦμεν τήν πίστιν μας ἐνώπιον τῆς τραγικῆς ἀπειλῆς τοῦ θανάτου, τῆς ἀπωλείας τῶν ἡγαπημένων μας καὶ τῆς μοναξιᾶς πού ἐνυπάρχει εἰς τήν ἀσθένειαν καὶ τό πένθος. Μᾶς ὠδήγησεν εἰς τό νά ἀναζητήσωμεν, μέ τήν βοήθειαν καὶ τή μεσιτείαν τῶν Ἁγίων, τήν χάριν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. Συνάμα, ἡ πανδημία ἔφερεν εἰς τήν ἐπιφάνειαν τήν πραγματικήν ἔννοιαν τῆς φιλανθρωπίας· τήν ἀνάγκην διά συσπείρωσιν καὶ συντονισμόν ὅλων τῶν φορέων τῆς κοινωνίας· τήν ἀπαραίτητον συνεργασίαν μεταξύ Ἑκκλησίας καὶ ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Εἰς τήν πανδημίαν ἀνεδείχθησαν λαμπραί προσωπικότητες εἰς τόν ἱατρονοσηλευτικόν χῶρον, αἵτινες ὡς οἱ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἐξήσκουν τήν ἱατρικήν ἐπιστήμην καὶ παρεῖχον φροντίδα καὶ συμπαράστασιν εἰς τούς ἀσθενεῖς, προσέφερον τάς ὑπηρεσίας των μέ αὐτοθυσίαν καὶ στοργήν, ὑπερβαίνοντες τό ἀνθρώπινον μέτρον ὑπό δυσκόλους συνθήκας, διά νά ἀντιμετωπισθοῦν αἱ πολυδιάστατοι συνέπειαι τῆς ὑγειονομικῆς κρίσεως.

Λαμβάνουσα πάντα ταῦτα ύπ' ὄψιν της, ἡ περί ήμᾶς Ἅγια καὶ Ιερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νά καθιερωθῇ ἡ πλησιεστέρα πρός τήν 17ην καὶ τήν 18ην Οκτωβρίου ἑκάστου ἔτους (Σύναξις τῶν Ἁγίων Αναργύρων καὶ τοῦ Ἁγίου Αποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ τοῦ Ἱατροῦ) Κυριακή, ὡς ἡμέρα τῆς Συνάξεως πάντων τῶν Ἁγίων Ἱατρῶν, καὶ οὕτω νά ἐκτιμηθῇ ἡ οὐσιαστική προσφορά τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν θεραπόντων τῆς πρός τήν ἀνθρωπότητα.

Συγχαίροντες ὑμῖν διά τήν πολύτιμον συμβολήν σας, ἀγαπητοί ἱατροί καὶ θεραπευταί, πατρικῶς σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ δεόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός στηρίζῃ καὶ ἐνδυναμώνῃ ὑμᾶς εἰς τό εὐλογημένον ἔργον σας. Σᾶς ἐνθαρρύνομεν νά ἔχετε ἀγάπην ἀνυπόκριτον, νά εἰσθε φιλόστοροι, νά τιμᾶ ὡς εἰς τόν ἄλλον, νά καλλιεργῆτε φιλογεράν πίστιν, «τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτερούντες, ταῖς χρείαις τῶν ἀγίων κοινωνοῦντες, τήν φιλοξενίαν διώκοντες» (Ρωμ. 12:9-15), ὥστε νά δοξάζεται δι' ὑμῶν ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ὁ Δοτήρ παντός ἀγαθοῦ.

βκα' Σεπτεμβρίου κη'

Εγραψαντος ἀγαθούς ἀντίστροφα
Φιλαράτου Μιάδηνος θεοφ θεον εὐχέτευ